

Cal ser forts per ser nosaltres

Estimada família,

Un fet és irreversible quan la realitat del seu entorn no el podrà aturar.

La frase que encapçala aquesta carta m'ha ajudat a fer-la. No obstant ésser fidel al títol de la carta m'ha fet pensar molt com iniciar-la. M'explico, estem en un interregne entre un passat que s'està escolant i un futur que només l'entrelluquem i malgrat que el nostre país és petit és d'una varietat humana, social i geogràfica, corprenedora a més de sorprenent. Tot plegat fa difícil l'encertar les veritats de la seva realitat i destriar allò que convé per no errar amb un judici inadequat.

En aquest interregne que vivim, un dels aspectes més colpidors, és l'atac a la llengua catalana, extensiu a tota l'àrea del nostre parlar. Per tot plegat em sembla important posar en consideració del Sr. Wert el següent:

“Bona part de la història de l'univers primitiu, i de les galàxies i les estrelles, pot concebre's com resultat de la competència entre la força expansiva del big bang, que disgrega l'univers i la força de gravetat que tendeix a compactar-lo. Entre aquestes dues forces hi ha un equilibri inestable i oscil·lant; l'expansió venç en les escales més grans, però cedeix davant la gravetat en les menors (fins el nivell dels cúmuls de galàxies). Però perquè la gravetat operi **necessita certes diferències inicials. Si l'univers primitiu hagués estat completament llis** –si, per exemple, l'hidrògen i l'heli haguessin estat repartits per tot l'univers–, la gravetat hauria fet molt poc, només frenar la velocitat d'expansió. L'univers hauria seguit **homogeni**; els objectes complexos i desiguals, com les estrelles, els planetes i els éssers humans, no s'haurien format”.¹

Hem de considerar que ara i avui, es coneix que inclús la matèria que no disposa de la vida que nosaltres tenim, gaudeix de la diferència per a ésser més rica i plena. Voler destruir la diferència de la nostra nació o la de qualsevol altra és l'assassinat de la vida humana en la seva intel·ligència i per tant de riquesa global en la solidaritat.

Desitgen l'anorreament d'un poble, el nostre, en benefici de què? D'una **unidad** que els centralistes sabran perquè la volen. Nosaltres catalans, castellans i tothom ací,

¹ *Mapas del tiempo*. pàg. 69 David Christian. Editorial Crítica.

volem continuar vivint en el respecte mutu que ens enriqueix, estimant aquest poble, la seva cultura, fent-lo més gran en tota la seva riquesa intrínseca, cosa que ens permet, no solament estimar des de sempre tothom que ha vingut i com digué el nostre Pau Casals, a tot el món.

Potser al Sr. Wert li agradaria més allò que diu un antic concepte militar japonès pels treballadors esclaus: *ikasazu, karasazu*,² "No els deixeu viure, no els deixeu morir." Els interessava el resultat del seu treball. Encara que l'actuació sigui diferent, volen assimilar la ment dels nostres nens, per què? tanta por els fan? Assereneu-vos.

Els nens, catalans, castellans, àrabs, sud-americans etc. Ni tocar-los!

Una cosa els garanteixo volgudes famílies, els nostres nens i nenes, nois i noies, a partir d'aquest curs que ve, han d'aprendre més i millor el que fan, tot projectant-se en aquesta Escola, en la línia de sempre.

Aclarida una mica, la situació de l'intent d' "españolizar" els nens catalans, intent que queda emmarcat en el que és un etnocidi; intent de destrucció de la nostra cultura i convivència, de minoritzar-la per esbandir-la. Cal dir-li, que només la diversitat, en tots els sentits enriqueix la humanitat, inclús a ell personalment i a la seva cultura. Això suscita dos fets en bé de tots:

1r. Fer-ho arribar a instàncies europees.

2n. Posar fi, amb els mitjans que calguin, dintre del dret estatal o internacional, a la intromissió continuada d'unes lleis, etc. a l'ensenyament, que no tenen en compte el nen en el seu entorn natural.

És convenient, encara que sé que serà impossible, que des de Madrid i altres llocs d'Espanya comprenguin que no hi ha res a fer, que això s'ha acabat. Que varen fer en el seu dia un esclavatge dels propis peons i manobres a Andalusia, Múrcia, Extremadura i aquests es foragitaren cap al Nord, cap a casa nostra que ha estat la seva. Aquestes persones vingueren a Catalunya abans de la República i en el temps de la dictadura franquista. El que volia ensorrar-nos com a poble es quedà desconcertat. Els continuadors volen que els seus ex-peons, alguns dels quals inclús s'han enriquit treballant, és clar, ataquin la nostra terra que ells, com immigrants varen escollir i fer-la seva també, en comptes d'anar a llocs més estranys i allunyats nord enllà: "ubi, ibi

² *La guerra que habia que ganar*. Pàg. 599. Williamson Murray i Allan R. Millett. Editorial Crítica, 2002.

patria".³ Tota aquesta gernació que ha vingut de Múrcia, Andalusia, Extremadura principalment, s'ha arrelat a la seva nova pàtria. Ara és el moment no solament de donar-los seguretat, sinó també la fermesa de la convicció.

Com vostès ja saben aquesta és una Escola que treballa amb els seus alumnes, els seus fills, el coneixement reflexionat i el domini del temps.⁴ Sembla el moment que els adults hem d'assumir la realitat del per què ens passa això i actuem decididament en conseqüència en el camí d'ésser, camí que ha permès venir i viure millor a tants nous catalans.

Fins aviat, ben cordialment,

Josep Oliveras i Cama (maig 2013)

³ On estem bé, allí tenim pàtria. Ciceró.

⁴ I també el català, castellà, anglès, alemany, llatí i grec (aquests darrers en el context de la cultura clàssica). No som una escola privada som concertada.